

ชุด อัจฉรินอมตะ

เพื่อช่วยเธอ

เท่าถึงต้องทำให้เธอเป็นอมตะเหมือนเขา

ขุนศึกอสูร  
ແ່ງແ່ງใจ

เอวิท้า

แม้ว่าท่าทางภายนอกจะดูเรียบเฉย แต่สายตาที่เขาใช้มอง กราดทั่วร่างหล่อน...ซึ่งอยู่ในชุดกระโปรงรัดรูปสีครีมกับเสื้อเบลลาส์เข้า ชุดกัน...มีแต่ความเร่าร้อน และหญิงสาววงล้อสาบานว่าเขาสามารถจะ มองทะลุมันเข้าไปได้เสียด้วย!

สายตาเขาทำให้เจสซีก้าร้อนรนฉาบ และอาการดังกล่าวทวี ความรุนแรงขึ้นเมื่อสายตาหล่อนประสานกับเขา บรรยากาศเต็มไปด้วย ความวาบววมทันทันใดเมื่อความสนใจของหนุ่มสาวทั้งสองพุ่งเข้าหากัน หญิงสาวไปหยุดที่เคาน์เตอร์แล้วพยายามฝืนยิ้มแบบมือ อาชีพ...ไม่ใช่ตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นในยามนั้น

“หวัดดีคะ” หล่อนเอ่ยทักพลางส่งมือให้ “ฉันคือเจสซีก้า มีอนต์ โกเมอร์”

ชายหนุ่มยืนตัวตรง ร่างสูงใหญ่จึงข่มความสูงห้าฟุตห้านิ้วของ หญิงสาวอย่างสิ้นเชิง เจสซีก้าเชื่อว่าเขาจะต้องสูงหกฟุตสามเป็นอย่าง ต่ำ

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ มีสม์มีอนต์โกเมอร์” เขากล่าวตอบด้วยเสียง กังวานห้าวทึ่ม และเจือด้วยสำเนียงสเปนพอประมาณซึ่งทำให้ฟังเช็กซี เหลือหลาย

พลันที่เขาบีบมือหล่อนอาการร้อนรนฉาบก็วิ่งขึ้นไปตามเรียว แขน พระช่วย! หล่อนเป็นอะไรไปแล้วก็ไม่รู้ ไม่เคยมีหนุ่มคนไหนทำให้ หล่อนรู้สึกแบบนี้

# ขุนศึกอสูรแห่งหัวใจ



เอวิต้า

ตัวอย่าง

## เริ่มเรื่อง



๒๒ ลีคซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มอัศวินไวท์ไนท์กำลังเข้ามาอย่างลึกลับ ผมดำขลับรอบไว้ข้างหลังระต้นคอ ร่างกายหุ้มคลุมด้วยอาภรณ์สีเขียวเข้มดูเจิดจ้ากับป่าไม้ ผู้ที่นั่งตรงข้ามแจ็กและแต่งกายแบบเดียวกับเขาก็คือซัลวาดอร์ ซึ่งเป็นพี่บริกาของเขา

ในห้องรูปวงกลมที่กลมจริงๆ แห่งนั้นเป็นสีเขียวโพลน แม้แต่พื้นปูนวมก็เป็นสีเขียว กลิ่นธูปฟุ้งกระจายอยู่ทั่วไป เทียนไขจุดสว่างอยู่รอบห้องและมีกลิ่นสมุนไพรที่ใช้ทำยา

เป็นเวลาหลายเดือนมาแล้วที่แจ็กได้พบกับเนื้อคู่ของเขา หล่อนนี่เองที่ช่วยให้เขาพบความสมดุลในการปราบสัตว์ร้ายจากด้านมืดที่อยู่ภายในด้วยความบริสุทธิ์ที่ผุดผ่องของหล่อน หลังจากนั้นเป็นต้นมาแจ็กก็ได้รับพลังพิเศษสำหรับชี้แนะและคุ้มครองบริวารไวท์ไนท์ของเขา

แจ็กรู้สึกเขม่นตาจึงเผยอเปลือกตาขึ้น ภาพนิมิตที่เห็นก่อนให้เกิดอาการเกร็งในช่องท้อง เพราะเป็นภาพเดียวกับมือสองของเขา เดส... ขณะแปรสภาพจากอัศวินไวท์ไนท์ไปเป็นอสูรแห่งดาร์กแลนด์ ซึ่งก็

หมายความว่ามิตรสนิทของเขาได้กลายเป็นศัตรูตัวฉกาจไปแล้ว

“ท่านแสดงอะไรให้ข้าดูล่ะเนี่ย”

นัยน์ตาซัลวาดอร์ซึ่งเป็นสีเขียวใสเกือบจะเรืองแสง  
หม่นหมองลง ผมสีเข้มยาวสลวยรวบอยู่ที่ต้นคอ

“เจ้าก็รู้นี่ว่าเขาอยู่ใกล้กับด้านมืดมากแค่ไหน”

แจ็กหายใจเข้าลึกๆ เมื่อต้องยอมรับความจริงอย่างไม่อาจ  
จะปฏิเสธได้ “แต่ข้าจะต้องช่วยเขา”

“เขาต้องช่วยตนเองต่างหาก ระยะเวลาที่เรากำลังคุยกันอยู่นี้  
กงล้อแห่งโชคชะตาก็ยังหมุนไปเรื่อยๆ เพื่อให้เขาเลือกเอาเองระหว่าง  
สัตว์ร้ายหรือมนุษย์” ซัลวาดอร์ยืนยันอย่างหนักแน่น “เจ้าอาจจะช่วย  
ซีเนะได้ แต่ห้ามเข้าไปก้าวก่ายเด็ดขาด การเลือกของเดสและชะตา  
กรรมของเขาขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของเขาคนเดียว เขาจะต้อง  
เลือกว่าต้องการความมืดหรือแสงสว่าง”

## 1



เสียงเพลงเซ็กซี่ยุคเอที้คัลลอปาทา อยู่ในไนท์คลับสุดหรู เฉพาะผู้ชาย ปาเดร ไอแลนด์ ขณะแม่สาวผมสีน้ำตาลหุ่นสะบึ้มซึ่งอยู่บนเวทีรูปไข่กำลังยกย้ายสายร่างตามจังหวะเพลง

แสงไฟสลัวถูกออกแบบมาเพื่อสร้างความเย้ายวนและเหมาะสำหรับการทำงานทุกรูปแบบ สาวๆ แดนเซอร์กระจายตัวกันอยู่ตามส่วนต่างๆ ของห้องเพื่อเต้นตามเสียงเพลงและ...ยั้วผู้ชาย ผนังด้านในมีเก้าอี้ยาวนุ่มนวลสำหรับพวกที่ไม่ชอบเปิดเผยตัวตน และการแสดงลับเฉพาะก็จะจัดให้กับพวกที่ยอมสู้ราคาความบันเทิงเท่านั้น

เนื่องจากต้องการทั้งความเพลิดเพลินและความเข้าใจจากผู้หญิงแบบเต็มร้อย เดสจึงเลือกนั่งแถวหน้าตรงกลางชิดขอบเวที ณ จุดนั้นช่วยให้เขามองเห็นแดนเซอร์สาวที่เรียกตนเองว่า “เวโรนิกา” ได้อย่างกระจ่างตา ความสามารถของเจ้าหล่อนก็คือการยั้วชวนเสื่อป้าแมวเซ้าทั้งหลายให้เกิดอารมณ์คึกคักด้วยสะโพกโค้งกลมกลิ้งกับทรงอกอวบอ้อมที่แสนจะเย้ายวนชวนเซียว

ข้างๆ เดสมีเพื่อนอัครีนอีกสองคนนั่งอยู่ด้วยกัน ได้แก่

ไรน์ฮาร์ทกับรีอค ทั้งสองกำลังนั่งละเลียดเบียร์แบบปล่อยตัวตามสบาย แต่เดสชอบเตกิลามากกว่า ถึงอย่างไรการดื่มเหล้าก็ไม่ทำให้เขาตายได้...ในเมื่อเขาเป็นมนุษย์อมตะ เรื่องเมาด้วยแล้วยังไม่ต้องพูดถึง

‘เวโรนิกา’ เขยิบมาใกล้แล้วก็คุกเข่าลงตรงหน้าเดสพร้อมกับร้องเพลง แต่แล้วหล่อนก็เปลี่ยนเนื้อเพลงให้เป็นคำถามว่า

“คุณคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงที่ชอบเล่นชุกชนรีเปล่าคะ” หล่อนกระซิบกระซาบ

“ผมไม่ต้อง คิด หรือก มี เฮอร์ไมซา” เขาตอบเสียงเบากลับไป ขณะจ้องมองร่างเปลือยและยอดถันที่หดแห้งของหล่อนอย่างกระหาย “ผม รู้ ดี ที่ ดี ยิว”

หล่อนเคยเป็นคนโปรดของเขาเมื่อสองอาทิตย์ก่อน เพราะเป็นสาวเม็กซิกันแสนหรือคนผู้มีอารมณ์สอดคล้องกับเชื้อสายของเขา และหล่อนตอบสนองความต้องการทางเพศของเขาได้ดีไม่มีที่ติ

แต่...ไม่ว่าจะเคยสุขไสสมิตรกันปานใดเขาก็ไม่ต้องการจะย้อนรอยอดีตกับเจ้าหล่อน เขาไม่เคยปล่อยตนเองให้ทำอะไรซ้ำซากจำเจ เพราะการทำอะไรจนเป็นกิจวัตรจะก่อให้เกิดคำถามตามมา...เกี่ยวกับอดีตของเขา หรือการดำเนินชีวิต ซึ่งเขาไม่ปรารถนาอย่างยิ่งเรื่องพูด...ไม่ แต่เช็ทซ์...ไซ!

ยิ่งไปกว่านั้นคินนี่เป็นคินของรีอค ไม่ใช่ของเขา อัศวินหนุ่มน้อยหลงรักผู้เยียวยาของพวกเขามาริซอลอย่างหัวปักหัวปำ แต่มันแปลว่าเขาจะต้องกินแห้วสถานเดียว เนื่องจากความสุขทางเนื้อหนังมังสาเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับผู้เยียวยาทุกคน และมาริซอลก็ยึดถือกฎนี้อย่างเคร่งครัดแม้ว่าหล่อนจะมีจิตพิศวาสในตัวรีอคเช่นกันก็ตาม

หรือกล่าวได้ว่า การที่หล่อนไม่กล้ารับรักรีอคก็เป็นเพราะกลัวผลร้ายที่จะติดตามมาอย่างเลี่ยงไม่ได้นั่นเอง

แต่การจะช่วยอัศวินหนุ่มน้อยก็ไม่ใช่ง่าย เพราะรีอคทั้ง ดีอรั้นและหัวแข็งเหมือนกับหินซึ่งเป็นชื่อของเขานั้นแหละ จนกระทั่ง เดสอดสงสัยไม่ได้ว่า เขาจงใจตั้งชื่อให้สอดคล้องกับลักษณะนิสัยหรือไม่ ตลกพิลึกที่เขาเลือกชื่อได้สมตัวเหลือเกิน

พวกเขาจะเลือกชื่อให้กับตัวตนอันแท้จริงที่ซ่อนอยู่ในร่าง อัศวิน ซึ่งจะเป็นชื่อพิเศษที่มีความหมายเฉพาะตัวพร้อมกับทั้งอดีตได้ ข้างหลัง...เป็นการแสดงว่าอย่างน้อยพวกเขาก็อยากจะลืมว่าครั้งหนึ่ง เคยเป็นอะไรมาก่อน

เมื่อมีโรนฮาร์ทเป็นลูกคู่เดสก็สามารถจะเกลี้ยกล่อมรีอคให้ ออกมาหาความสำราญยามราตรีด้วยกัน...พร้อมกับภาวะซ่อนเร้นที่ แอบไว้ในใจ นั่นคือ หาผู้หญิงให้รีอคไว้แก้เหงาสักคน และแม่สาวแดน เซอร์นางนี้ที่ประกาศตัวว่าเป็นสาวที่ชอบ "เล่นซุกซน" ก็ตรงกับสเปค ที่รีอคต้องการมาเปียงเบนความสนใจของเขาพอดี

เดสถึงฉบับตรวบับละร้อยเหรียญออกมาแล้วโน้มร่างเข้าหา เวที อัศวินทุกคนเป็นพวกเงินหนา และพวกเขาก็ไม่รังเกียจที่จะใช้มัน พวกเขาได้รับเงินทูนก้อนใหญ่ฝากไว้กับทรัสต์หลังจากผ่านกรรฝึก เรียบร้อยแล้ว เพื่อให้ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน

เดสเป็นคนฉลาดเขาจึงเลือกลงทุนในที่ๆ ทำให้เงินงอกเงย แต่เขาก็ไม่เคยแยมพรายให้เพื่อนๆ ฟัง เพราะถ้าเพื่อนๆ ของเขาเป็นคนฉลาดก็จะพบวิธีสร้างความร่ำรวยแบบเดสได้วันยังค่ำ การมีชีวิต อยู่ยั่งยืนงจำเป็นต้องพึ่งเงินกองทุน และเดสจะไม่ยอมปล่อยให้ การขาดเงินมาทำให้เขารู้สึกต่ำต้อยด้อยค่ากว่าคนอื่นๆ อีกแล้ว เขาเคย ผจญกับมันมาก่อน เขาจึงไม่มีวันจะปล่อยให้มันเกิดขึ้นอีกอย่าง เด็ดขาด

เดสทำท่าเรียกสาวแดนเซอร์มากระซิบบกระซิบ จากนั้น หล่อนก็ยิ้มและรอรางวัลที่จะได้รับอย่างใจเย็น เขาเลื่อนมือไปที่ต้นขา



ของหล่อนแล้วก็เหินบเงินไว้ที่สายรัดถุงน่อง จากนั้นหล่อนก็ลุกขึ้นยืน แล้วเดินไปที่บันไดด้วยลีลาฉิวฉวย

“บอกมาซิว่านายไม่ได้ทำ” ร็อคพูดพลางยกมือลูบศีรษะซึ่งปกคลุมด้วยเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนตัดสั้น กรามของเขาขบกันเป็นสัน เดสซ่าเลื่องมองไรน์ฮาร์ทซึ่งเป็นอดีตทหารเก่า บัดนี้เขากำลังยกแขนทอดอก หมวกปีกแบบคววอยดิงลงมาให้หุบต่ำจนบดบังดวงตา

“นายซีต้องบอกฉันว่านายจะทำ” ดวงตาที่เคยเยือกเย็นแผ่แสงแวววอบคอบเปล่งประกายพราวอย่างเจ้าเล่ห์

“ไม่เอาล่ะ ร็อค” เดสว่า “นายก็รู้นี้ว่ามันจำเป็น”

อัศวินแต่ละคนมีดวงวิญญาณ เสียแต่มันเคยถูกทรมานทรมานโดยสัตว์ร้าย ทำให้เขากลายเป็นอสูรก่อนจะได้รับการช่วยเหลือจากซัลวาดอร์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นคนคัดเลือกอัศวิน ปัจจุบันพวกเขาจึงต้องอยู่ร่วมกับสัตว์ร้ายที่อยู่ภายใน และอัศวินเหล่านี้เองที่ต้องต่อสู้กับสันดานดิบภายในตลอดเวลา และวิธีควบคุมสัญชาตญาณดังกล่าวก็คือการนำมันมาใช้ให้เป็นประโยชน์ หรือเผาผลาญมันให้วอดวายไป ซึ่งก็ได้แก่การต่อสู้ในสมรภูมิหรือการมีเพศสัมพันธ์

แต่ร็อคเกิดไปหลงรักมาริชอล เขาจึงไม่มีทางจะสมประสงค์ได้เลย เพราะมันเป็นเรื่องเสี่ยงที่เขาไม่มีสิทธิ์จะเสี่ยง เขาจึงต้องทนอยู่กับความหงุดหงิดงุ่นง่านตลอดมา

“เธอรู้ว่าอะไรเป็นอะไรน่า พรรคพวก” เดสกระซิบให้ร็อคฟังคนเดียว “มาริชอลเข้าใจดีว่านายไม่มีทางเลือก และพวกนายก็รู้นี้แหละว่าผู้เสียวยายเป็นสิ่งที่ไกลสุดเอื้อม คิดฟังชานไปก็แค่นั้น เลิกชะเถอะ นายนะเครียดเกินไปแล้ว นายต้องการสิ่งนี้...ไม่ออกไปชดกับใครก็ต่อขึ้นเตียงกับผู้หญิง แต่เนื่องจากพวกสัตว์ร้ายยังสงบเงียบคืออยู่ ฉันทึ่งอยากจะขอแนะนำให้นายไประบายอารมณ์กับผู้หญิงดีกว่า”

เวโรนิก้ามาขึ้นอยู่บนพื้นห้องด้วยลีลาเร้าร้อนเพื่อปลุกอารมณ์หรือโดยเฉพาะ แต่อัศวินหนุ่มน้อยก็ยังไม่วายน

“บ้านา เดส ฉันบอกนายแล้วไงว่าฉันไม่...”

พลันที่เวโรนิก้าขึ้นไปนั่งคร่อมริอค อัศวินหนุ่มก็อับจนคำพูดทันที

ไรน์ฮาร์ทปล่อยก้ากพลางชูแก้วเบียร์ขึ้นเป็นเชิงยอมชุกชอกเดสในความปรารถนาพร้อมทั้งกล่าวว่า “ขอให้มีความสุขสันต์ของริอคจงช่วยให้พวกเรามีสุขภาพจิตดีขึ้น”

“ใช่เลย” เดสพูดกั้วหัวเราะอย่างถูกใจ “ฉันว่าเราสามดื่มฉลองกันอีกคนและแก้วเถอะ”

ขณะยกมือขึ้นเรียกสาวเสิร์ฟเดสก็เหลือบเห็นแม็กซ์ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านระบบรักษาความปลอดภัยยืนอยู่หน้าประตูเข้าพอดี เดสทำหน้าแบ่เมื่อเห็นผู้มาเยือนอย่างไม่คาดฝัน เขาไม่ชอบชู้หน้าแม็กซ์... โดยไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เพียงแต่มีอะไรที่ไม่ชอบมาพากลเกี่ยวกับอัศวินนายนี้

เนื่องจากอยู่ในตำแหน่งที่ค่อนข้างลับตาเดสจึงฉวยโอกาสพิจารณาแม็กซ์เพื่อค้นหาว่า เขาไม่ชอบเดสที่ตรงไหน ว่างไปแล้วสมาชิกใหม่ของเขาก็ดูเป็นปกติดี...ตามประสาอัศวินอมตะที่ต้องต่อสู้กับปีศาจร้ายอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน และเดสก็ชอบสำรวจแม็กซ์อยู่เสมอเพราะอยากจรรู้ว่า ธาตุแท้ของอัศวินหน้าใหม่คืออะไร

แม็กซ์มีผมสีน้ำตาลและไ้ยาวกว่าเดสเล็กน้อย มันจึงแผ่ลงมาเคลือบไหล่ ชุดขั้บมอเดิร์นไซค์ที่แม็กซ์โปรดปรานคือแจ็กเก็ตหนังกับกางเกงขายาวเข้าชุดกัน ซึ่งเดสเชื่อมั่นคงจะร้อนดับแลบเหมือนอยู่ในนรก เพราะอุณหภูมิของเท็กซัสช่วงนั้นก็ปาเข้าไปถึงร้อยองศา ชื่อนี้แหละทำให้เดสพอใจที่จะสวมกางเกงยีนกับเสื้อยืดแบบเรียบง่ายสบายๆ เท่านั้น

ทว่าสำหรับแม็กซ์แล้ว คำว่าเรียบง่ายไม่เคยมีอยู่ในพจนานุกรม!

สายตาเดสเหลือบไปพบแม็กซ์เข้า ครั้นแล้วทั้งคู่ก็จ้องกันเขม็งอยู่อย่างนั้น...แบบคุมเชิง ไรน์ฮาร์ทหันมามองตามสายตาเดสไปโดยไม่ออกความเห็นเรื่องการปรากฏตัวของแม็กซ์ ส่วนรีดก็ไม่รู้เรื่อง รู้ราวว่าใครเขาจะทำอะไรกันอีกต่อไปแล้ว เพราะเวโรนิก้าดึงความสนใจของเขาไปหมดสิ้น

เดสกะว่าจะไม่ยอมถอนสายตาค่อนเด็ดขาด แต่แล้วสาวเสิร์ฟเปลือยอกคนหนึ่งก็เข้ามาช่วยคลี่คลายสถานการณ์พะอืดพะอม โดยไม่รู้ตัว ด้วยการไปหยุดตรงหน้าแม็กซ์ ซึ่งเท่ากับช่วยหาข้ออ้างให้อัครินทั้งสองในการเลื่อนสายตาไปที่อื่น

“แม็กซ์มาทำอะไรที่นี่” เดสถามพลางจ้องไรน์ฮาร์ทอย่างกลางแคลงใจ

“ฉันว่าเขาคงจะเกิดคอแห้งขึ้นมาละมัง” ไรน์ฮาร์ทตอบพร้อมกับยกไหล่ก่อนจะหันไปทางแดนเซอร์สาวของรีด

ทว่าเดสรู้ได้ทันทีที่ไรน์ฮาร์ทไม่ได้ต้องการมองแดนเซอร์นางนั้น แต่ต้องการจะหลบตาเขามากกว่า

“นายเป็นคนชวนเขามา” นี่ไม่ใช่ประโยคคำถาม แต่เหมือนการรำพึงอย่างเชื่อไม่ลงมากกว่า

“นายควรจะเก็บความรู้สึกเหม็นหน้าเขาให้มีขีดกว่านี้” ไรน์ฮาร์ทตอบเสียงๆ

“ฉันไม่ไว้ใจเขาอะ” เดสตอบ “อู๊ๆ หมอเนี่ยก็โผล่มาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย แล้วก็ปี่อัครินได้ทันทีโดยไม่ต้องผ่านการฝึก ก็แล้วใครละเป็นคนฝึกให้เขา หรือว่าแอบไปฝึกอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้” เขาส่ายหน้าอย่างระอา “ไร้สาระสิ้นดี”

“แจ๊กไว้ใจเขา” ไรน์ฮาร์ทเถียง

เดสก็ดพินกรอด เขานึกอยากได้เด็กอีกสักแก้วขึ้นมาติดหมัด “จริงว่ะ ฉันลืมไป”

โรนฮาร์ททำเสียงขึ้นจมูก “ที่นายยั่วก็เพราะแจ็กไม่เล่างูมิหลังของแม็กซีให้นายฟังใช่ไหมล่ะ เมื่อก่อนนายก็เคยเป็นเหมือนพวกเราคือได้รับรู้แต่เรื่องที่เขาจำเป็นต้องรู้เท่านั้น แต่ดูเหมือนนายก็ไม่อยากจะรับรู้ชะด้วย”

เดสจ้องโรนฮาร์ทด้วยสายตาที่แปลได้ว่า “ไปตายซะ!” ก่อนจะกล่าวว่า “ซดเบียร์ของนายต่อไปแล้วก็หุบปากให้แน่น ถ้าต้องการความเห็นจากนายเมื่อไหร่ฉันจะถามเอง”

โรนฮาร์ทกระดกแก้วเบียร์เข้าปาก แต่ยังไม่วាយมองเดสอย่างรู้ทันแล้วก็จะระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น ทั้งสองต่างรู้ว่าโรนฮาร์ทพูดจี้ใจเดสอย่างจิ้ง เพียงแต่อาจจะไม่ใช่เหตุผลเดียวกับที่โรนฮาร์ทเข้าใจเท่านั้น

การที่แจ็กเริ่มมีความสนิทสนมกับซัลวาดอร์ซึ่งเป็นผู้สร้างพวกเขาในระยะหลังเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้แจ็กกลายเป็นหัวหน้าของกลุ่มอัศวิน เนื่องจากเขาได้รับพลังและความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้นหลังจากได้พบเนื้อคู่อันแท้จริง เรื่องนี้เดสพอจะเข้าใจ

แต่กระนั้น การที่เดสถูกกันให้อยู่วงนอกก็สร้างความหงุดหงิดใจให้เขา เพราะไม่รู้ว่าซัลวาดอร์จะเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเขาให้แจ็กฟังว่าอย่างไรบ้าง เดสตระหนักดีว่าเขาเดินเฉียดความเป็นสัตว์ร้ายอย่างน่าเสียวไส้ และแจ็กก็หัวน้ใจมาตลอดว่าเดสอาจจะอำแขนรับมันอย่างเต็มอกเต็มใจ แต่เดสก็แย้งว่าความรู้สึกดังกล่าวช่วยให้เขาควบคุมด้านที่มีเดสหนักกว่าได้ง่ายขึ้น แต่ไม่แน่ ซัลวาดอร์อาจจะรู้ก็ได้ว่าบางคราวเดสอยู่ใกล้กับด้านมืดมากแค่ไหน

แม็กซีมายืนข้างโต๊ะพร้อมกับจุดเตลให้ตื่นจากภวังค์

“ดูเหมือนว่าที่นี่จะไม่จำกัดเรื่องให้บริการเฉพาะสมาชิกอีก

ต่อไปแล้วนะ” เดสกล่าวยิ้มๆ เหมือนกำลังเล่นมุข แต่ทั้งสองก็รู้ว่าไม่ใช่  
แม้ซลักก้าก็จ้องจากโต๊ะว่างมาตัวหนึ่งแล้วก็นั่งคร่อมพร้อม  
กับเท้าแขนบนพนักพิงก่อนจะถามว่า

“นายกัลว่าฉันจะมาแย่งความเด่นความดังของนายละสิ”  
เขาถามยิ้มๆ

แม้ซลักก้าขบขันให้เดสโกรธ และเดสก็ขบขันเหมือนกันเพราะมัน  
ทำให้ชีวิตไม่จืดชืด เขาจึงรักษาความรู้สึกไม่ชอบขี้หน้าแม้ซลักก้าไว้  
อย่างน้อยมันก็ทำให้เขามีระยะเวลาที่ระบายนามณ์เวลาไม่ได้อยู่ในสนามรบ...  
หรือบนเตียง

“เฮ้! เดสผงกศีรษะ “ถ้านายมีปัญญาทำได้อีกเชิญเลย” เขา  
กล่าวอย่างทำทนายในที่...อย่างจริงใจ “นายรู้ได้ไงว่าพวกเราอยู่ที่นี้”

“ฉันบอกเขาเองแหละ” ไรน์ฮาร์ทสรวลภาพยิ้มๆ พลังจ้อง  
เดสอย่างทำทนายคล้ายจะให้เดสออกอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง

ซึ่งเดสก็อยากจะทำอยู่เหมือนกัน เขาอยากจะทำบั้งหู่ไรน์  
ฮาร์ทให้หมวกควาบอยเส็งเคร็งใบนั้นกระเด็นไปจากหัว! แต่เอาเข้า  
จริงเขาก็แค่พูดว่า

“ควาบอย นายยังติดหนี้เตกีล่าฉันอยู่แก้วหนึ่ง”

ครั้นแล้วเดสก็ตัวต๋อยตาไปทางแม้ซลักก้า เพื่อจะบอกว่าเขา  
ต้องเลี้ยงเหล้าหลังจากไรน์ฮาร์ทเลี้ยงรอบนี้ไปแล้ว ทว่ายังไม่ทันจะ  
อ้าปากพูดเสียงโทรศัพท์มีอติก็ดังขึ้นเสียก่อน เขานิวหน้าเมื่อแลเห็น  
เลขหมายของผู้ที่โทรมา

เขาเหลือบมองไรน์ฮาร์ทพลางบอกว่า “แจ๊กนะ”

อัศวินทั้งสามทำท่าหูผึ่งขึ้นมาทันที คนอย่างแจ๊กไม่โทรมา  
กล่าวทักทายพวกเขาเฉยๆ เด็ดขาด เดสลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกไปจาก  
โต๊ะพลางกดปุ่มรับ จากนั้นก็ไปหลบอยู่ด้านหลังบาร์ซึ่งค่อนข้างเงียบ  
กว่ามุมอื่น แต่ก็ไม่จำเป็นเลยในเมื่อแจ๊กโทรมาสั่งงานสั้นๆ แค่หกลีบ

จินาที่เท่า่นั้น คนอย่างแจ็กพูดน้อยแต่ก็ตรงประเด็นและชัดเจนเสมอ  
“งานเข้าละ” เดสบอกแม็กซ์กับโรนฮาร์ทพลันที่เดินกลับมา  
“เราต้องเผ่นกลับบราวน์สวิลล์กันเดี๋ยวนี้เลย”

โรนฮาร์ทขมวดคิ้วอย่างหัวงัดก “พอจะเดาได้มัยว่าเรื่อง  
อะไร”

“ไม่ละ” เดสไม่ขยายความต่อเพราะความจริงมีอยู่ว่า เขายัง  
ไม่ทันจะอ้าปากถามแจ็กก็วางสายไปแล้ว

โรนฮาร์ทกับแม็กซ์ลุกขึ้นยืนเช่นกัน

“เขาไม่แะให้ฟังบ้างหรือไง” แม็กซ์ถามราวกับกลัวว่าเดส  
จะขี้กความจริงไว้

เดสทำหน้าบูดทันที “เมื่อกัฉันบอกว่าไงละ แม็กซ์เวล ฉันบอก  
ว่าเขาไม่พูดแม้แต่คำเดียว”

“แม็กซ์ ฉันชื่อแม็กซ์เฉยๆ จำไว้”

เดสโบกมืออย่างไม่แยแส เขาไม่มีอะไรจะพูดกับหมอนี่อีก  
แล้ว ทำให้แม็กซ์กัดฟันกรอด หมอนี่มีด้านมีตอยู่มากในตัว ระหว่าง  
การสู้รบครั้งหนึ่งเดสเคยสังเกตเห็นนัยน์ตาแม็กซ์เป็นสีแดง บวกกับ  
ความลับมากมายที่แม็กซ์เก็บงำไว้ทำให้สัญญาณเตือนภัยในหัว  
เดสดังระงมขึ้นทันใด

แม็กซ์เป็นตัวปัญหา

ความลับของเขาก็เป็นปัญหาเช่นกัน บางที การที่แจ็กไม่ยอม  
เล่าประวัติของแม็กซ์ให้เดสฟังก็อาจจะเกิดจากการที่มันสามาถยนต์จน  
ฟังไม่ไหวก็ได้ หรือไม่เงินฟังแล้วเดสก็อาจจะหนีอดหลุดไปเลย

เดสหันไปมองรีอคและเห็นว่าเขากำลังเพลิดเพลีนอยู่กับ  
เวโรนิก้าจนไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เขาถอนใจตั้งเฮือกพร้อมกับยอมรับ  
ความพ่ายแพ้ สลุปแล้วรีอคก็ยังไม่พบกับความสุขสันต์อยู่นั่นเอง และ  
พวู่นี้พวกเขาก็ต้องทนอารมณ์บูดสุดๆ ของรีอคต่อไป

เขามองสบตาโรนาร์ทพร้อมทั้งชูสองนิ้ว

“เราเกือบจะช่วยเขาสำเร็จอยู่แล้วเชียว”

“เป็นอันว่าเราก็ต้องทนกับอารมณ์บูดของเขาต่อไปอีกอาทิตย์” โรนาร์ทพุดพลาบสายหน้าอย่างระอา จากนั้นกล่าวเพิ่มเติมอย่างยอมรับสภาพว่า “ฉันจะไปเรียกเขาเอง”

สาวเสิร์ฟมาถึงพร้อมทั้งเครื่องดื่มของเดส เขารีบคว้ามันจากถาดมาชดรวดเดียวหมดแล้ววางแก้วในถาดตามเดิม จากนั้นก็วางเงินลงในถ้วยเป็นค่าทิป “ขอบใจ ยานฮี”

แต่เหล้าเพียงเท่านั้นไม่สามารถจะช่วยให้อดรีนาสินที่ฉีดพลังพล่านไปทั่วร่างสงบลงได้ อาการกระสับกระส่ายที่เกิดขึ้นเล็กน้อยตอนที่เห็นแม็กซ์เดินเข้ามาได้เติบโตขึ้นสูงเต็มพิกัด เขาจึงล้วงลึกลงไปไนใจแบบที่เคยสอนตนเองเมื่อหลายปีก่อน เพื่อขจัดความรู้สึกไม่สบายใจออกไป และพยายามควบคุมตนเองให้ได้ เขาหายใจเข้าลึกๆ แล้วระบายออกพร้อมกับยิ้มบางๆ บนริมฝีปาก

เขาจะต้องหาทางให้สัตว์ร้ายได้ระบายอารมณ์เสียบ้าง ปัญหาที่กำลังก่อตัวขึ้นมาแล้ว ทำให้เดสแทบจะรอไปแนะนำตัวกับมันไม่ไหว

\*\*\*\*\*

๒ เดสขับรถมอเตอร์ไซด์ของเขาไปจอดหน้าบ้านในไร่แจ็กการ์เรนซ์ซึ่งมีเนื้อที่ถึงหนึ่งหมื่นห้าพันเอเคอร์ ณ ที่นี้เหล่าอัศวินใช้เป็นที่พักอาศัยและฝึกซ้อมการต่อสู้ อ้อ แต่ก็มีกิจกรรมอื่นรวมอยู่ด้วยเหมือนกัน เช่นเลี้ยงม้า เพื่อใช้บังคับชาวโลกถึงภารกิจอันแท้จริง

เมื่อเดสเดินใกล้บ้านเข้าไปก็พบแจ็กยืนอยู่บนเฉลียงหน้ากับคาเรนผู้เป็นภรรยา ทั้งสองเป็นคู่สามีภรรยาที่มีความโดดเด่นอย่าง

แท้จริง ขณะที่แจ็กสูงหกฟุตกว่า ร่างกายแกร่งกำยำ คาเรนกลับเป็นสาวร่างเล็ก ทั้งผมดำขลับของเขาก็ตัดกับผมสีบลอนด์ของหล่อน ยิ่งไปกว่านั้นเขาก็มีผิวคล้ำขณะที่คาเรนผิวขาวผ่อง

และที่สำคัญคาเรนเป็นผู้หญิงคนแรกที่เกิดมาเป็นคู่ของอัศวินไนท์ ออฟ ไรท์ เมลลอร์ อาจจะ *มีอยู่คนเดียว* ก็ได้ เพราะพวกเขาไม่เคยคิดว่าตนเองจะมีวาสนาพบเนื้อคู่กับใครเขา ทั้งไม่เคยปรากฏว่าอัศวินคนใดจะมีคู่ก่อนหน้าคาเรน

สถานการณ์ที่ชักนำหล่อนให้มาพบกับแจ็กเป็นเรื่องซับซ้อนและสะเทือนใจไม่น้อย คาเรนเคยเป็นภรรยาของแจ็กในชาติก่อน แต่แล้วก็ถูกสัตว์ร้ายฆ่าตายต่อหน้าต่อตาแจ็ก จึงไม่ต้องสงสัยอีกต่อไปว่าการที่คนทั้งสองได้โคจรมาพบกันหลังจากเวลาผ่านเป็นร้อยปีจะเกิดจากพรหมลิขิตหรือไม่

คาเรนเหลือบเห็นเดสกีโบกมือทักทาย จากนั้นก็หอมแก้มแจ็กแล้วเดินเข้าไปในบ้าน เดสชอบคาเรน และเขาดีใจกับแจ็กที่ได้พบหล่อนอีกครั้ง ส่วนตัวเขาไม่หวังอะไรมาก เพราะทำได้แล้วว่าจะต้องอยู่คนเดียวเรื่อยไป เกือบร้อยปีมานี้เขาอยู่คนเดียว เขาคุ่นเคยกับมัน เขาจึงเชื่อว่าดวงชะตาจะต้องเป็นเช่นนั้น

เดสไปหยุดตรงเชิงบันไดแล้วพักเท้าบนบันไดขั้นที่สอง แขนข้างหนึ่งพาดกับหัวเข่า ยุ่งตัวเบ้อเริ่ม...ซึ่งมีอยู่แห่งเดียวในเท็กซัส...บินมาเกาะแขน เขาจึงบดมันออกไป เพราะกลางคืนของที่นี่มีอากาศร้อนอบอ้าว จึงทำให้พวกแมลงขนาดยักษ์ยกขบวนมาเป็นฝูง

“มีเรื่องอะไรหรือ” เดสถามเมื่อหัวหน้าของเขาไม่ยอมเปิดปากเสียที

แจ็กยื่นไขว้ขาที่สวมบูตพลาฟิงเสาบันไดสีขาวต้นใหญ่ แสงไฟเจ็ลียงจับอยู่บนใบหน้า

แจ็กยิ้มน้อยๆ ก่อนจะตอบว่า “นี่ก็แล้วหรือนายจะต้องกลับถึง



บ้านก่อนคนอื่น”

เดสหรือตามองพร้อมกับพยายามตีความหมายของประโยคนั้น “แปลว่าเป็นความตั้งใจของคุณงั้นหรือ”

“เพราะวิธีนี้จะได้ผลดีกว่าเพื่อน” แจ็กตอบ จากนั้นก็ยกมือดูเข่าแพะของเขาอยู่หลายชั้ดใจคล้ายกับคิดหาคำพูด ในที่สุดเขาก็กล่าวว่

“นายเป็นคนจำนวนน้อยที่ฉันปล่อยให้ฟังว่กลายเป็นอัศวินได้ ยังไง” เขาจ้องหน้าเดสตรงๆ “มีแค่นายกับคาเรนเท่านั้นที่รู้”

เดสพยักหน้า “ก็เหมือนที่ผมเล่าเรื่องอะไรให้คุณฟังโดยไม่เล่าให้คนอื่นฟังนั่นแหละ”

“ใช่ ฉันรู้” แจ็กคล้ยตามก่อนจะนั่งลงบนบันไดเฉลียง “เดสฉันไว้ใจนายมากกว่าอัศวินคนอื่น” ความเงียบเกิดขึ้นเป็นครู่ “และฉันไว้ใจนายฐานะเพื่อน”

เดสไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี ในเมื่อมันเป็นแบบนั้นมาโดยตลอด เขากับแจ็กสนิทสนมกันมากถึงแม้จะไม่เคยเอ่ยคำว่ เพื่อนเลยก็ตาม ทันใดนั้นเขาก็ตื่นตันใจด้วยความสะเทือนอารมณ์แบบที่ไม่คุ้นเคย เขาพยายามจะไม่รู้สึกเช่นนั้น... เพราะมันทำให้เจ็บปวด แต่ก็สายเกินไป มันเข้าไปบ่มอยู่ในหัวใจของเขาจนสูงงอมอย่างมีชีวิตชีวา

ว่ไปแล้วเขาน่าจะพอใจ อย่างน้อยก็แสดงว่เขาไม่ได้ถูกรอปร้งาโดยสัตว์ร้ายอย่างสิ้นเชิง ไม่อย่างนั้นเขาก็จะไม่มีความรู้สึกใดๆ เลย

“ผมก็อยากจะให้เราเป็นเพื่อนกัน” เดสตอบง่าย ๆ แล้วไม่พูดอะไรอีก เพราะรู้ว่าแจ็กจะต้องมีจุดประสงค์บางอย่างที่เปิดเผยเด้นนี้ขึ้นมา

“เพราะยังงั้นแหละฉันจึงมอบงานอันละเอียดอ่อนให้นายทำชิ้นหนึ่ง”

เดสนั่งลงตามแจ็ก เขารู้ว่ากำลังจะได้ฟังเรื่องที่มีความสำคัญ  
อย่างยิ่ง “ผมกำลังฟังอยู่”

“พิพิธภัณฑสถานแห่งหนึ่งประกาศว่าได้มีการค้นพบบันทึกของ  
ไซโลมอนหลังจากเสาะหากันมาช้านาน ตามตำนานกล่าวว่าในนั้นมี  
แผนที่ของหีบมหาสมบัติ และเชื่อกันว่าในหีบมีรายชื่อของผู้ที่สืบเชื้อ  
สายมาจากเวทดา หรือกล่าวสั้นๆ ก็คือ ผู้ที่มีเชื้อสายเวทดาเหล่านี้เป็น  
พวกที่มีฤทธิ์ จึงเป็นภัยอย่างใหญ่หลวงต่อพวกอันเดอร์เวิร์ล เพราะผู้  
มีรายชื่อดังกล่าวจะมีความสามารถพิเศษในการต่อสู้กับความชั่วร้าย  
เขาเหล่านั้นจึงตกอยู่ในอันตรายเพราะถูกศัตรูของเราตามล่า”

“ตำนาน...” เดสกล่าวเสียงเรียบ “เราไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่ามันเป็นเรื่อง  
จริงหรือไม่”

“จริงแท้แน่นอน” แจ็กยืนยัน “มันถึงได้เป็นเรื่องอันตราย  
สำหรับคนที่สืบเชื้อสายเหล่านั้นล่ะ” ครั้นเดสพยักหน้าอย่างคล้อย  
ตามแจ็กจึงกล่าวต่อ

“หีบใบนั้นมันก็มีวิธีป้องกันตัวเองเหมือนกัน ถ้าใครก็ตามที่  
จิตใจชั่วร้ายไปแตะต้องมันเข้า มันก็จะทำลายตัวเองเมื่อนั้น แต่เราก็  
รู้ว่าเรื่องจิปจ๋อยแค่นี้ไม่เป็นปัญหาสำหรับพวกดาร์กแลนด์ มันจะ  
ต้องหาวิธีอื่นไปจนได้ในที่สุด”

เดสยังนึกไม่ออกว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวกับเขายังไง ตัวเขาจะ  
จะจำเป็นต้องมันได้หรือไม่? วิญญาณเขาถูกควบคุมมีใครบงการไปมากน้อย  
แค่ไหนแล้ว แต่เขาก็ไม่อยากจะรู้สึกเท่าไรหลังจากพักเรื่องนั้นไว้ใน  
ใจเขาก็ถามว่า

“ซัลวาดอร์บอกเราไม่ได้หรือไม่ว่ารายชื่อพวกนั้นถูกฝังอยู่  
ที่ไหน เพราะว่าเราสามารถติดต่อกับเบ็องบน” ใครๆ ก็รู้ว่าซัลวาดอร์  
สามารถจะพูดกับประมุขเวทดาราฟาเอลได้โดยตรง

“ต่อให้รู้เขาก็เข้ามาช่วยไม่ได้ แต่ฉันว่าเขาไม่รู้หรอก และอีก

อย่างหนึ่งมันเป็นกฎ นายก็น่าจะรู้”

“จริงของคุณ มันเป็นกฎ” เดสกล่าวเนือยๆ

แจ็กทำเฉย กฎดังกล่าวมักจะทำให้เดสหัวเสีย และทั้งสองก็รู้อยู่แก่ใจ “คราวนี้เป็นงานของนาย พาโรนฮาร์ท ร็อค และแม็กซ์ไปช่วยด้วยนะ”

“แล้วคุณไม่ไปหรือ” เดสถามด้วยความประหลาดใจ

“ฉันต้องการให้คาเรนอยู่ใกล้ๆ แต่ก็ไม่อยากให้เธอกลายเป็นข้อต่อรองสำหรับหันมาเล่นงานพวกเรา ดังนั้น การพาเธอไปด้วยจึงไม่ใช่ทางเลือก และเธอก็ไม่ต้องการจะทิ้งเวลาไว้ที่นั่นคนเดียวระหว่างที่ปรับตัวให้เข้ากับพวกเรา”

เอวาเป็นพี่สาวของคาเรนซึ่งเคยตกเป็นเหยื่อของสัตว์ร้าย หลังจากนั้นหล่อนก็ได้รับความช่วยเหลือจากซัลวาดอร์ จึงกลายเป็นอัศวินหญิงเพียงหนึ่งเดียวที่มีอยู่

ตามปกติพวกดาร์กแลนดส์จะฆ่าผู้หญิงแล้วก็ทำให้ผู้ชายกลายเป็นพวกมัน แต่เอวาถูกใช้เป็นเครื่องมือต่อรองกับคาเรนเพื่อบีบแจ็ก มาตราว่าเอวาจะผ่านการเปลี่ยนแปลงด้วยดี แต่หล่อนก็ยังต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตแบบใหม่

เดสพยักหน้าอย่างเข้าใจ “ผมจะไปหาสมุดบันทึกเล่มนั่นเอง” ข้อนี้ทำให้เขานึกถึงเรื่องอื่นขึ้นมาได้ “ผมต้องการคนที่ไว้ใจได้เต็มร้อยสำหรับงานนี้ แต่ว่าแม็กซ์...”

แจ็กสอตขึ้นทันควัน “ฉันไว้ใจเขา” พร้อมกับมองหน้าเดสตรงๆ “เดส ขอบอกว่าเขาจะกลายเป็นคนที่มีความสำคัญมากสำหรับนาย ขอให้เชื่อเถอะ...ถึงแม้ว่านายจะไม่ไว้ใจเขาก็ตาม”

เดสอยากจะคัดค้านอยู่เหมือนกัน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เขาจึงผงกศีรษะอีกครั้ง “ตกลง ผมจะทำ” และเขาก็ต้องทำตามนั้น...โดยไม่จำเป็นต้องไว้ใจแม็กซ์

“นอกจากนี้” แจ็กลุกขึ้นยืน ทำให้เดสต้องลุกตาม “แม็กซ์เก่งขนาดเจาะข้อมูลของฟอร์ทนี่ออกซี้ได้ นายจึงต้องพึ่งความสามารถของเขาในการหาทางเข้าไปในพิพิธภัณฑน์ ความรวดเร็วเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับงานของเรา สมุดบันทึกกำลังจะเดินทางมาถึงพิพิธภัณฑน์ภายในอาทิตย์นี้ จากนั้นก็จะมึ้งงานเลี้ยงการกุศลเพื่อเปิดตัวมันต่อสาธารณชน ฉันท้าความดู๋นวนายในงานปาร์ตี้จะช่วยให้เราฉกมันมาได้... หากก่อนหน้านี้ยังไม่มีโอกาส”

เสียงมอเตอร์ไซด์ของแม็กซ์ดังกระหึ่มขึ้นข้างหลัง จากนั้นก็ตามด้วยเสียงล้อรถดกับกวดจากรถปิคอัพรุ่นเอฟ 150 ของไรน์ฮาร์ท

“ตกลง ผมจัดการเอง” เดสให้ความมั่นใจหลังจากแจ็กกล่าวจบ

“ฉันท้าเชื่อว่านายทำได้” แจ็กตอบ “ฉันท้าจะให้นายคุยกับลูกทีมเองก็แล้วกัน”

จังหวะที่แจ็กเดินเข้าในบ้านเดสก็หันไปหาแม็กซ์ที่เดินมาใกล้ “มีเรื่องอะไรหรือ” เขาถามขณะมาหยุดอยู่เชิงบันได

ไรน์ฮาร์ทก็บรีออคตามมาสมทบก่อนที่เดสจะหันตอบ เพราะเขากำลังพยายามข่มความไม่พอใจแม็กซ์ถึงแม้แจ็กจะให้คำยืนยันแล้วก็ตาม อย่างไรก็ตาม แจ็กพูดถูกเรื่องความสามารถของแม็กซ์ เพราะว่าเขาคือคนติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่บ้านไร่ซึ่งปรากฏว่าเขามีฝีมือชั้นเทพทีเดียว

“เก็บของลงกระเป๋ได้แล้วหนุ่มๆ สาวๆ” เดสบอกเพื่อนอัศวินทั้งสามพลางถ่มมือด้วยสีหน้ากระหึ่มยั้มย่อง พวกเขาจะได้ไปที่ ‘บีกดี’ ด้วยกัน ซึ่งก็หมายถึงดัลลัส พวกเขาจะต้องไปล่าสมบัติกันที่นั่น”

เขามองแม็กซ์ก่อนจะพูดต่อว่า

“และถ้านายต้องทำงานด้วยอุปกรณ์เล่นกลด้านไอทีต่างๆ

ของนายละก็ เตรียมไปให้พร้อมได้เลย" จากนั้น เขาก็กล่าวกับทุกคนว่า "เรามีเวลาจำกัดมาก ฉะนั้นไปพบกันที่รถตู้ในอีกสิบห้านาทีข้างหน้า ระหว่างอยู่บนรถฉันจะเล่ารายละเอียดให้ฟังเอง"

ขณะเดินไปยังประตูบ้านเดสไม่มีอารมณ์ขันเหลืออยู่อีกต่อไป บางสิ่งตื่นตัวอยู่ภายในคล้ายกับสังหรณ์ใจที่บอกว่า จะมีความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตรออยู่ข้างหน้า

ตัวอย่าง

## 2



ปณะนั้นอยู่ในมุมสบายของห้องทำงานส่วนตัวที่พิพิธภัณฑ  
 ดัลล์สเวิร์ธ มิวเซียม เจสซีก้า มอนต์โกเมอรีก็ลงความเห็น่า หล่อน  
 เหมือนตกนรกทั้งเป็นอย่างไม่รู้วันผู้ควันเกิดเสียแล้ว

แม้ว่าภายในห้องจะจุดเทียนหอมกลิ่นซินนามอนอันอบอุณ  
 ที่หล่อนโปรดปราน หรือว่ารอบกายจะแวดล้อมด้วยภาพถ่ายของ  
 สถานที่ที่หล่อนชื่นชอบ แม้แต่วงก์แซริสไวน์เบอร์กันดีที่ตั้งอยู่ข้างกาย  
 จะมีหนังสือประวัติศาสตร์ที่อ่านค้างไว้กางหราอยู่ก็ตาม

เพราะเรื่องสำคัญอยู่ที่ชายคนหนึ่งซึ่งโผล่พรอดพราดเข้ามา  
 โดยไม่บอกกล่าวเล่าสืบ

“มันเรื่องอะไรกันถึงได้มีข่าวว่า มีคนพยายามจะขโมยบันทึกล่มนั้น”

เจสซีก้าจ้องหน้าพ่อตาปริบๆ การจู่โจมเข้ามาโดยไม่บอกล่วงหน้าทำให้หล่อนตั้งรับไม่ทัน นับแต่มีการค้นพบสมุดบันทึกล่มนั้น  
 อาทิตย์ก่อน พ่อก็กลัดกลุ้มด้วยความกังวลเพราะเป็นห่วงในความปลอดภัยของมัน ทำให้เขากลายเป็นคนหงุดหงิดผิดไปจากเดิม

พ่อของหล่อนเป็นคุณิสมายิกที่มีผู้นับหน้าถือตาในย่านนั้น ผมสีดำหีเสยไปข้างหลังอย่างพิถีพิถัน เช่นเดียวกับสูทดำสามชิ้นซึ่งเนียบไม่มีที่ติ นอกจากนี้เขาแทบไม่เคยใช้น้ำเสียงเรียบขาดกับใคร... แต่วันนี้กลับใช้ รวมถึงอารมณ์ไม่ดีอีกต่างหาก

แต่เจสซิก้าก็พอจะเข้าใจได้ว่าเพราะอะไร มารดาหล่อนเสียชีวิตระหว่างเสาะหาสมุดบันทึกเล่มนั้น พ่อของหล่อนจึงสาบานต่อหน้าโลกประวัติศาสตร์ไว้ที่หล่อนอาศัยอยู่ว่า เขาจะสืบทอดเจตนากรรมของภรรยาต่อไปราวกับเป็นงานของเขา เพราะการค้นหาสมุดบันทึกเป็นความใฝ่ฝันของหล่อน ความปลอดภัยของมันย่อมหมายถึงความปลอดภัยของความทรงจำที่เกี่ยวกับหล่อน

เจสซิก้าจึงปลอบพ่อให้คลายใจด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“ขณะนี้สมุดบันทึกปลอดภัยอยู่ในห้องนิรภัยนะคะ นอกจากนี้ฉันไม่ได้ที่ต้องการจะขโมยมันก็จะต้องลงไปตามล่าของปลอมแทน ฉะนั้น พวกเขาจะไม่มีทางเข้าใกล้สมุดบันทึกตัวจริงได้เลย”

“ลูกแน่ใจว่ามันปลอดภัยแน่หรือ ใครหนอที่อยากขโมยมันไป”

“คะ” หญิงสาวจำใจปิดเพื่อให้พ่อสบายใจ เพราะหล่อนเองก็เกิดความรู้สึกที่สมุดบันทึกกำลังตกอยู่ในอันตรายเช่นกัน... ซึ่งเป็นความคิดที่โง่เขลามาก

ระบบรักษาความปลอดภัยของพิพิธภัณฑน์มั่นคงแน่นอนหาพอๆ กับระบบรักษาความปลอดภัยในคุกที่คุมเข้ม

“หนูเป็นคนเฝ้ามองตอนเขาสลักห้องกับตา ส่วนที่พ่อถามว่าใครอยากจะได้มัน...เราต่างก็รู้ว่ามันมีค่าทางประวัติศาสตร์ นี่ยังไม่นับเรื่องที่มันเป็นผลงานทางศาสนาที่ส่งผลกระทบต่อความเชื่ออย่างรุนแรง ปัจจัยเหล่านี้แหละคะที่ทำให้มันเป็นเป้าหมายของหลายคน”

คนเป็นพ่อหย่อนร่างนั่งบนเก้าอี้พลางถอนใจ

“ลูกเห็นกับตาว่ามันปลอดภัยแล้วแน่นะ”

เจสซีก้ายิ้มบางๆ “อ้อ แน่ซิคะ แม้จะไม่ได้เข้าใกล้อย่างที่  
ต้องการแต่ก็ถือว่าเห็นแหละคะ”

เป็นไปได้เลยที่หล่อนจะปกปิดความตื่นเต้นยินดีเกี่ยวกับ  
สมุดบันทึกเล่มนี้ เพราะหล่อนเติบโตขึ้นมาพร้อมกับถูกมารดากรอก  
หูถึงการค้นหามันทุกวัน ในบันทึกมีเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์  
โบราณก็จริง แต่ขณะเดียวกันมันก็กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตหล่อน  
ไปแล้ว

วุฒิสมาชิกมีอนต์โกเมอริ่มองหน้าธิดาสาว “ลูกก็เหมือนแม่  
ของลูกนั่นแหละ เพราะลูกตื่นเต้นกับวิชาประวัติศาสตร์เหมือนเด็กๆ  
ที่ใส่ใจเวลาได้ลูกกวาด”

นานเกือบปีมาแล้วนับแต่มรณกรรมของมารดาที่หญิงสาว  
ทำงานชิ้นนี้เพื่อพ่อ ความโหม่นสได้เปลี่ยนเป็นการกล่าวโทษ เขาจึง  
ถือว่าการตามล่าผลงานประวัติศาสตร์ชิ้นนี้เปรียบเสมือนการตามล่า  
ศัตรู

อันที่จริงเขารักวิชาประวัติศาสตร์ รักผลงานของภรรยา...จน  
กระทั่งบางครั้งเขาก็เดินทางไปเสาะหาวัตถุโบราณกับหล่อน หลังจาก  
นั้นหล่อนก็คะยั้นคะยอเขาให้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิก  
พร้อมกับรับคำอย่างหนักแน่นว่าจะให้ลูกทีมช่วยทำงานภาคสนาม  
แทน และหล่อนก็ปฏิบัติตามคำพูดทุกประการจนกระทั่งมาถึงสมุด  
บันทึกเล่มนี้

ซึ่งมันทำให้หล่อนหมกมุ่นลุ่มหลง และไม่ยอมปล่อยให้ใคร  
ทำหน้าที่สืบหามัน ประหนึ่งว่ามันมีความสำคัญถึงขั้นซึ่งเป็นชีวิต  
ทีเดียว

หลังจากต้องสูญเสียภรรยาซึ่งเป็นความรักครั้งเดียวในชีวิต  
พ่อของเจสซีก้าก็กลัวว่าลูกสาวจะหมกมุ่นกับประวัติศาสตร์แบบ



เดียวกัน และผลสุดท้ายก็อาจจะถูกพรากไปจากเขาในที่สุด

การที่หญิงสาวยอมแยกจากพิพิธภัณฑสถานชั่วคราวอันสั้นก็เพราะบิดาต้องการให้หล่อนไปอยู่ใกล้ๆ การอยู่ที่นี่ทำให้หล่อนปวดร้าวใจนักเพราะนึกถึงการสูญเสียมารดาตลอดเวลา ทว่าในเวลาเดียวกันการอยู่ห่างจากมันกลับเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

“หนูชอบที่นี่ค่ะ” หญิงสาวยอมรับ

แววมั่นหมองจืดชืดในดวงตาผู้เป็นพ่อ “พ่ออยากจะสุขใจที่ได้ยินลูกพูดแบบนี้เหลือเกิน”

เจสซิก้ารู้ทันทีว่าพ่อกลัวว่าหล่อนจะหลงใหลกับงานจนลืมทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนมารดา ซึ่งทำให้เจสซิก้าเป็นกังวล เนื่องจากบางครั้งพ่อก็ไม่ใช้เหตุผลในเรื่องงานของหล่อน เขาบอกว่างานของหล่อนอาจจะทำให้หล่อนต้องพบกับจุดจบ...แบบเดียวกับมารดา

เคท ม็อนต์โกเมอรีเสียชีวิตเพราะมะเร็งทรวงอก ทั้งที่หล่อนน่าจะรักษาให้หายขาดได้ถ้ารู้ตัวแต่เนิ่นๆ ทว่าหล่อนไม่ยอมตรวจร่างกาย กว่าจะพบโรคร้ายก็สายเกินการณ์ จุดนี้เองที่บิดาหล่อนโทษว่าเป็นเพราะมารดาหมกมุ่นกับสมุดบันทึกมากเกินไป ภรรยาของเขาใช้เวลาสองปีสุดท้ายของชีวิตในไซต์งานที่เม็กซิโก...ซึ่งอยู่ห่างไกลจากคนที่รักหล่อน...ด้วยเหตุผลว่ามันเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องรีบหาให้พบอันเป็นข้ออ้างที่ไม่มีใครเข้าใจนอกจากตัวหล่อนเอง

“หนูไม่อยากจะเชื่อเลยคะพ่อว่าป่านนี้แล้วพ่อก็ยังให้เงินอุดหนุนที่มงานของแม่”

บิดาหล่อนขมขื่นกับมรณกรรมของมารดามาก เจสซิก้าจึงเข้าใจว่าเขาจะยกเลิกการค้นหาสมุดบันทึก แต่บัดนี้ หล่อนรู้แล้วว่าเข้าใจผิดถนัด

“ขึ้นพ่อทำแบบนั้นแม่ของลูกอาจจะนอนกระสับกระส่ายอยู่ในหลุมก็ได้” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังราวกับเชื่อว่าจะเป็นเช่นนั้น

จริงๆ “พ่อต้องกลับก่อนล่ะ” เขาลุกขึ้นยืนทันที

เจสซีก้าก็ยืนตาม... เพราะตั้งใจว่าจะสวมกอดพ่อก่อนจาก แต่แล้วเสียงอินเตอร์คอมก็ดังขึ้นทำให้หล่อนอุทานอย่างหงุดหงิด บิดา จึงโน้มร่างมาหอมแก้มพร้อมกับกล่าวว่า

“เจอกันวันเสาร์นะ”

เจสซีก้าทิ้งร่างลงบนเก้าอี้ตามเดิมก่อนจะกดปุ่มบนเครื่องรับ โทรศัพท์เสียงของสาวสูงวัยผู้น่ารักนามว่ารีเบ็คกาซึ่งอยู่แผนกต้อนรับ ก็ดังขึ้น

“มิสเตอร์สมิตจากบริษัทรักษาความปลอดภัยซีสเท็มมาขอพบคุณคะ เขาบอกว่าอยากจะทำบริจาคของสะสมให้กับพิพิธภัณฑ์ของเรา”

เจสซีก้าขมวดคิ้ว ตามปกติผู้ที่นำของมาบริจาคจะไม่โผล่มาโดยไม่ได้นัดหมาย เนื่องจากไม่อยากจะเครียดกับเรื่องงานที่ยังค้างอยู่หญิงสาวจึงย้อนถามอย่างอารมณ์ดีว่า

“คุณไม่ได้บอกเขาหรือคะว่าเราไม่ใช่พวก ‘แซ่ขอ’” ผู้ช่วยของหล่อนไม่เคลี ไรท์จะต้องปลื้มแน่ๆ ถ้าได้ยินมุขนี้ของหล่อน เพราะเขาชอบหาว่าหล่อนเป็น *เสื่อยิ้มยาก* อยู่เรื่อย

แต่รีเบ็คกาไม่ตอบว่าอะไร หล่อนคงจะไม่เก้ต๋นในมุขตลกของหญิงสาว เจสซีก้าถอนใจ ดูท่าว่าหล่อนจะไม่เหมาะกับเรื่องตลกเอาเสียเลย

เสียงผู้ชายแว่วมา ทันใดนั้น เจสซีก้าก็รู้สึกเสียวซ่ากันไปทั่วร่างอย่างหาสาเหตุไม่ได้ เรื่องนี้แปลกพิลึก ครั้นได้ยินเสียงเขาอีกครั้ง หล่อนก็รู้สึกอบอุ่นอยู่ภายใน

พระช่วย! หล่อนต้องเพี้ยนแหงๆ ดูเถาะ แค่ได้ยินเสียงผู้ชายคนนั้นแว่วมาเท่านั้นหล่อนก็ซึกจะอยากรู้ว่าเขามีรูปร่างหน้าตาเป็นยังไง สงสัยว่าอาการนี้จะเกิดจากการทำตัวเหมือนฤๅษีของหล่อน นับ

แต่พอได้รับตำแหน่งวุฒิสมาชิกก็ดูเหมือนหล่อนจะตั้งดูตพวกผู้ชายที่มีวาระซ่อนเร้นให้เข้ามาหา แต่นั่นเป็นเรื่องเก่าไปแล้ว

ถึงแม้ในปัจจุบันหล่อนจะไม่อาลัยไยดีพวกผู้ชายจนคล้ายกับการคว่ำบาตร แต่หนุ่มแปลกหน้ารายนี้กลับทำให้หล่อนคิดฟุ้งซ่านจนได้ ตัวจริงของเขาจะเช็กซีเหมือนกับเสียงรีเปลาห์นอ?

รีเบ็คกากระซิบใส่กระบอกพูดพร้อมกับจุดเสชิก้าให้ตื่นจากฝันกลางวันว่า “ฉันมั่นใจว่าคุณจะต้องอยากพบมิสเตอร์สมิธแน่ๆ ค่ะ”

เจสซิก้าเกือบจะหัวเราะออกมา ถ้ารีเบ็คการู้ว่าหล่อนกำลังคิดอะไรอยู่ละก็หล่อนจะต้องหัวเราะเหมือนกัน... รับรองได้ว่าความอยาก رؤ้อยากเห็นที่หนุ่มแปลกหน้าจะมีบุคลิกเป็นฉันใดยังไม่สามารถจะล่อใจหล่อนให้อยากพบตัวจริงของเขาได้สำเร็จในวันที่รุ่งวายเป็นแน่ และโอกาสที่จะโฉบไปดูแล้วพบว่าผู้มาเยือนคุ้มค่ากับเวลาที่เสียไปก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

“ฉันยังหัวหมุ่นกับการเตรียมงานปาร์ตี้อยู่เลยคะ ขอเวลาดูปฏิทินแบบนึงนะ เช่ว่าแต่เขาจะนัดมาใหม่อาทิตย์หน้าได้มั๊ยคะ หรือจะให้ดีกว่านั้นฉันจะโทรไปหาเขาเองก็ได้”

เสียงชายหนุ่มรายนั้นแว่วมาอีก ทำให้หล่อนหนาวเยือกไปตามสันหลัง จากนั้นจึงได้ยินเสียงรีเบ็คกาตอบว่า

“เขาบอกว่านัดไว้แล้วคะ”

ทันใดนั้นหญิงสาวก็เดาได้...เจ้านายของหล่อนนั่นเอง เกิร์ทเวิร์ดได้เฝ้าถึงเรื่องนี้เมื่อหลายวันก่อน โดยบอกว่าเป็นข้อเสนอแนะจากผู้อำนวยการของหล่อนกับเขา พร้อมกับสัญญาว่าจะให้รายละเอียดภายหลัง...แต่ก็ไม่ยอมทำอย่างปากว่าสักที

ความจริงมีอยู่ว่า งานการกุศลเพื่อผู้ป่วยโรคมะเร็งทรวงอกที่หล่อนมีส่วนร่วมกำลังจะมาถึงในอีกสองสามวันข้างหน้า แต่หล่อนก็ลืมนิทเพราะมัวยุ่งอยู่กับการเตรียมงาน และงานนี้คือเงื่อนไขที่บิดา

หล่อนวางไว้ในการมอบสมุดบันทึกที่ค้นพบให้กับพิพิธภัณฑน์ หญิงสาว จึงได้แต่หวังว่าคนจากบริษัทประกันจะอนุญาตให้นำมันมาแสดงใน คินันันด้วย

เจสซีก้าตรองไม่ตกว่าควรจะไปพบชายหนุ่มผู้นั้นดีหรือไม่ ถ้า หล่อนปฏิเสธเขาและมารู้ความจริงภายหลังว่าเขาเป็นคนสำคัญ เกร็ก เวิร์ดก็คงจะแขวนคอหล่อนเป็นแน่ ระวังที่หล่อนลาพักช่วงที่แม่ตาย เขาก็มาทำหน้าที่แทนหล่อน พอหล่อนกลับมาทำงานตามเดิมเขาก็ แสดงความไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้ว่าหล่อนจะขึ้นตรงกับเขาก็ ตาม ซ้ำร้ายเกร็กยังพยายามทุกวิถีทางในการบ่อนทำลายหล่อน

หญิงสาวถอนใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจไปพบกับชายหนุ่ม “บอก มิสเตอร์สมิธด้วยนะคะว่าฉันจะไปเดี๋ยวนี้”

เจสซีก้าลุกขึ้นยืน ได้ฤกษ์ไปดูหน้าดูตาหนุ่มเสียงเซ็กเซ่เสียที่ แต่ชั้นแรกหล่อนจะแวนไปที่ออฟฟิศเจ้านายเสียหน่อย เพื่อ จะพบแฟ้มที่เกี่ยวกับอาคันตุกะรายนี้ แต่ก็เสียเที่ยวโดยแท้เพราะผู้ ช่วยของเกร็กไม่รู้อะไรสักอย่าง และเนื่องจากเกร็กยังมาไม่ถึงที่ทำงาน เจสซีก้าจึงต้องเดินหน้าต่อด้วยความรู้สึกไม่พร้อมอย่างสุดๆ แม้ว่า หล่อนจะชิงชังความไม่พร้อมเป็นที่ยิ่ง

เสียงตึงตังของลิฟต์ประกาศการมาถึงของเจสซีก้าที่ห้อง ล็อบบี้ซึ่งอยู่ชั้นเดียวกับพิพิธภัณฑน์ และเป็นเวลาสิบนาที พอดีเเบะ หลัง จากที่หล่อนรู้ว่ามีผู้มาเยือน ที่รู้ก็อาจจะเป็นด้วยหล่อนกำลังเหอ นาฬิกาที่ห็อกาดิเอร์...หรือไม่อย่างนั้นก็ติดอกติดใจมันเพราะวิธีการ ที่ได้รับ

มันเป็นของขวัญวันเกิดปีที่สิบเจ็ดที่หล่อนได้รับจากบิดาซึ่ง คนส่งของนำมาให้ เนื่องจากเขาเคื่องหล่อนเรื่องที่ถูกไล่ออกจากงานที่ พิพิธภัณฑน์ เพราะเขากำลังโศกเศร้าโศกในการจากไปของมารดา หล่อน แม้กระนั้น การกระทำของเขาก็ทำให้หญิงสาวเข้าใจไม่ถาย

ความคิดทั้งมวลมลายไปพลันที่หล่อนย่างเท้าออกจากลิฟต์ เสียงหัวเราะหัวอหุ้มทำให้ประสาทหล่อนตื่นตัวพร้อมความรู้สึก วูบวาบ นี่เองเป็นเสียงของผู้ชายที่หล่อนได้ยินจากอินเตอร์คอม... อาคันตุกะของหล่อน

เนื่องจากอยู่ห่างออกมาหลายฟุต เจสซิก้าจึงมองสำรวจเขา ได้และพบว่ารูปลักษณ์เขายิ่งเซ็กซี่มากกว่าเสียงเสียอีก

ด้วยเรือนร่างสูงสง่าและผิวคล้ำ เขาจึงดูสะกดตาแม้จะอยู่ในระยะใกล้ ผมสีน้ำตาลแซมด้วยน้ำตาลแดงเคลือบอยู่กับใบหน้ารูปสี่เหลี่ยม โหนกแก้มสูง เสื้อผ้าแนบไปกับรูปร่างราวกับต้องการจะยั่วยวนและสร้างความพึงพอใจให้สตรีเพศไปพร้อมกัน ทางเกงขายาวแบบสั่งตัดเน้นให้เห็นถึงช่วงขาเพรียวยาวซึ่งมีกล้ามเนื้ออันงดงาม ไหล่กว้าง เอวคอด และ...ไม่ต้องสงสัยเลยว่าลำตัวของเขาจะแกร่งด้วยมัดกล้ามเนื้อหรือไม่

ไม่เพียงแต่เขาจะเป็นชายหนุ่มคนแรกที่หญิงสาวมีปฏิกริยาตอบสนองอย่างรุนแรงเท่านั้น หากเขายังเป็นบุรุษสุดเซ็กซี่ที่หล่อนเคยพบพานเช่นกัน

ใช้ว่ารูปลักษณ์ของเขาเพียงอย่างเดียวที่ทำให้หญิงสาวเกิดอาการตื่นตัว หรือเกิดจากบุคลิกที่บ่งถึงความมั่นใจในตนเองอย่างเต็มเปี่ยมของเขาเท่านั้น หากเสน่ห์ในตัวเขาเกิดจากความน่ากลัวผสมผสานกับมาดทะนงองอาจ

ราวกับจะรู้ตัวว่าถูกมองเขาจึงหันหน้ามาทางหญิงสาวพร้อมกับปล่อยตัวตามสบาย ด้วยการเท้าแขนบนเคาน์เตอร์รูปเกือกม้า เจสซิก้าก้าวไปข้างหน้าพร้อมกับตระหนักว่าเขากำลังพุ่งความสนใจมายังหล่อน

แม้ว่าท่าทางภายนอกจะดูเรียบเฉย แต่สายตาที่เขาใช้มองกราดทั่วร่างหล่อน...ซึ่งอยู่ในชุดกระโปรงรัดรูปสีครีมกับเสื้อเบลาส์เข้า

ชุดกัน...มีแต่ความเอ้าร้อน และหญิงสาวกล้าสาบานว่าเขาสามารถ  
จะมองทะลุมันเข้าไปได้เสียด้วย!

สายตาเขาทำให้เจสซีก้าร้อนวูบวาบ และอาการดังกล่าวทวี  
ความรุนแรงขึ้นเมื่อสายตาหล่อนประสานกับเขา บรรยากาศเต็มไปด้วย  
ด้วยความวาบหวามทันทีเมื่อความสนใจของหนุ่มสาวทั้งสองพุ่ง  
เข้าหากัน

หญิงสาวไปหยุดที่เคาน์เตอร์แล้วพยายามฝืนยิ้มแบบมือ  
อาชีพ...ไม่ใช่ตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นในยามนั้น

“หวัดดีค่ะ” หล่อนเอ่ยทักพลางส่งมือให้ “ฉันคือเจสซีก้า  
มีอนต์โกเมอริ”

ชายหนุ่มยืนตัวตรง ร่างสูงใหญ่จึงขมความสูงห้าฟุตห้านิ้ว  
ของหญิงสาวอย่างสิ้นเชิง เจสซีก้าเชื่อว่าเขาจะต้องสูงหกฟุตสามเป็น  
อย่างน้อย

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ มีสมมีอนต์โกเมอริ” เขากล่าวตอบด้วยเสียง  
กังวานห้าวท้วม และเจือด้วยสำเนียงสเปนพอประมาณซึ่งทำให้ฟังเช็กซี  
เหลือหลาย

พลังที่เขาบีบมือหล่อนอาการร้อนวูบวาบก็วิ่งขึ้นไปตามเรียว  
แขน พระช่วย! หล่อนเป็นอะไรไปแล้วก็ไม่รู้ ไม่เคยมีหนุ่มคนไหนทำให้  
หล่อนรู้สึกแบบนี้

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะคุณ...” เสียงหล่อนแผ่วหายไป  
เมื่อก็รีบเปิดปากบอกว่าเขาชื่ออะไรหนอ...?

“เดสมอนด์ สมิธครับ” นัยน์ตาเขาเป็นประกายพราวราวกับ  
รู้ว่าหล่อนคิดอะไรอยู่ และเขาเห็นมันเป็นเรื่องน่าขำ “ผมชอบมองหน้า  
คนเวลาที่ได้ยินนามสกุลผม เพราะพวกเขาชอบทำหน้างทุกครั้ง เมื่อ  
คุณจะสงสัยเหมือนกัน...ซึ่งผมเชื่อว่าสงสัยแหงๆ...ก็ขอบอกซะเลยว่า  
ผมใช้นามสกุลของผู้อุปถัมภ์นะคะ”